

Szerkesztőség:
Kaposvárott, zárdá-utca.
Ide küldendő a lap szellemi részét
illető minden közlemény.

Megjelenik minden pénteken.

Előfizetési díj:

Egész évre - 6 frt - kr
Fél évre - 3 frt - kr
Negyed évre - 1 frt 50 kr
Egyes számok 10 krért.

Hagelman Károly
könyvkereskedésében és a kiadó-
hivatalban kaphatók.

Kiadóhivatal:

Kaposvárott, zárdá-utca
Ide ezüszendők az előfizetési pen-
zek, hirdetések és nyiltírek.

Megjelenik minden pénteken.

Előfizetési díj:

Egész évre - 6 frt - kr
Fél évre - 3 frt - kr
Negyed évre - 1 frt 50 kr
Egyes számok 10 krért.

Hagelman Károly
könyvkereskedésében és a kiadó-
hivatalban kaphatók.

NÉP JOG

POLITIKAI, KÖZGAZDASÁGI ÉS TÁRSADALMI HETILAP.

Önkormányzat.

Mióta hazánk közügyeit oly férfiak intézik, kiknek nyíltan bevallott, vagy titokban kitzött célja az államhatalomnak a közszabadság rovására való kiterjesztése, azóta az önkormányzat gonosz megtámadásoknak van kitéve. Mindattól, a mi az önkormányzat lényegét képezi, egyenként fosztották meg a megyét, s az a megcsontított béna intézmény, melyet ma megyének neveznek, már nem más, mint arra számított ijesztő váz, hogy az önkormányzat híveit ijeszgesse, nem más mint a központosított kormányrendszerbe rosszul beékelte akarattal nélküli tehetetlen végrehajtó közeg, mely nevével takarja a központosítási törekvés szülte éheltetlen intézményeket.

Igaz, hogy a politikában elkövetett hiba kéréllhetetlenül mindég megboszulja magát, s így az önkormányzat megtámadásának sem marad el fanyar gyümölcse, csak hogy e tudat nagyon kevés vigasztalást nyújthat azoknak, kik hazájuk jövője felett igaz lélekkel aggódnak, kiknek ósdi felfogása irtózik attól, hogy a valódi államférfi tulajdonok egyik legfőbbike az legyen: mit sem törődni a jövővel, hanem kihasználni a jelent minden előnyeivel, a mint s a meddig lehet.

S ha az önkormányzat megrontására célzó törekvés még csak parányát tüntette volna is fel az eredetiségnek, legalább azt hittük volna, hogy a kormány élén állók szélesebb látókörükkel fogva, csakugyan észlelnék oly tüneteket, melyeket mi alantabb állók tel nem ismerhetünk, s melyek intézkedéseik, javaslataik, irányuk helyességét igazolni fogják, de nem: gyarló majmolás minden alkotásuk, s még annyi figyelmük sincs, hogy legalább azt el ne fogadják, ne utánozzák, a mit példányképeik tapasztalatai még saját szempontjukból is haszontalannak képtelennek bizonyítottak.

Előttük csak egy ideál lebeg, a kor-

mány mindenhatósága, s miután az ötvenes évek kormányzatának mindenhatóságát tapasztalták, elvakultságukban mohón ragadnak meg minden alkalmat, hogy ez időszak intézményeit feléleszszék, eszközbe sem jut e mellett, hogy ez intézmények Könygrätzhez vezettek, hogy e kormányzat a nagyhatalmi állásával kérkedő Ausztriát majd eltörölje a föld színéről.

Az osztrák kormánynak a levert Magyarország organizálása körül alig volt sürgősebb teendője, mint a zsandárság felállítása; igaz, hogy ez intézmény gyűlöletessége mellett oly haszontalannak bizonyult, miként a mellett, hogy ne mondjuk aegise alatt növekedett betyár nemzetiség megfékezésére s kiirtására Szegeden Ráday, más felé más kir. biztosok legerélyesebb működésére, s nem épen szelid közbenjárására volt szükség, az is igaz, hogy ez idő óta ily nagyobb mérvű, veszélyesebb rablóbandáknak híre sincs, s a szolgabírák a közvetlenül rendelkezésükre bocsájtott pandurok segítségével minden fennakadás nélkül végezik a rendőri teendőket a nélkül, hogy a közbátorság nagyobb megtámadásoknak lenne kitéve, de azért ez nem tetszett a kormánynak, tán a szolgabíró nem rendelte el elég gyorsan oly személyek elfogatását, kik választások alkalmával a kormánynak kényelmetlenek voltak, a pandurba pedig nem volt annyi politikai belátás, hogy ezt önmaga jószántából kísérlette volna meg, s elővette a zsandár pickelhaubeját, hova azt 1861. évben a magyar ember józan esze belökte. Hogy a mostani zsandárság — melyhez jövő évre már nekünk is lesz szerencsénk — csak olyanforma lehet, mint nemes elődjei voltak, az már szervezetéből kiderül, 98 zsandár lesz hivatalban azon szolgálatra, melyet most 160 pandur teljesített, hogy e szám elenyészőleg csekély az illetők legjobb akarata mellett is, az azonnal kitzünk, ha eszünkbe jut, hogy megyénk területe 114 négyszög mér-

földre terjed, mely területen 98 zsandár 16 örségre fog beosztatni. Nem lehet tehát az a főczél, hogy a rendőrségi ügy jobban kezeltessék, mint eddig, hanem lehet csak az, hogy a megye megfosztassék az önkormányzat azon atributeumától, miként a közbiztonságról önmaga gondoskodjék, intézkedjék, úgy a mint azt a körülmények leginkább megkívánják, másrészt pedig a rendőrségi ügy a kormány kezébe összpontosíttassék.

Az utóbbi napok mintha e törekvésekkel ellenkező áramlat felszínre jutását jelezték volna a „megyék háztartásáról” szóló törvény megalkotásában; sajnos azonban, hogy ez csak látszat inkább, mint valóság; mert lényegileg csak annyi a különbség, hogy a megyék változó évi költségvetései merev állandóval helyettesíttettek; a megyék bizonyos összegben veszik ki évente járandóságukat az állam pénztárából, s az szabályrendeleteikkel megalapított szervezetükhöz képest osztják ki. A mennyiben pedig a törvény megengedi, hogy a megyék szültségeik fedezésére az államadó 3% esetleg 5% pótlékként kivethessék s beszédhessék, ez intézkedés koránt sem az önkormányzat, a megyei intézmény érdekében történt, hanem történt, mert belátta a kormány, hogy összpontosítási rendszere folytán naponta inkább felszaporodó munka az eddigi erővel ellátható nem lesz, a megyékre ruházta tehát az adóemelés köteleességét, hogy ennek odiuma alól önmaga meneküljön.

Egy örvendetes eredménye mégis lesz e törvénynek, a rendezett tanácsú városokra nézve, s ez az, hogy a törvényhatóságok rendezéséről szóló törvény azon intézkedése, miként rendezett tanácsú városok a megye külső járásai költségeihez nem járulnak, kell hogy immár végrehajthassék.

Jó lesz ezt számításba venni azoknak, kik Kaposvárt faluvá akarják degradálni.

TÁRCZA.

Imitt-amott.

VII.

Ibrahim aga levele 1889-ből.

Az ember megnézi Füreden az új fenyőültvényeket, megismerkedik Szekrényessy Kálmánnal, a híres uszóval, ellátogat a Jókai üres villájába, eszik méregdrága fogast, összehasonlítja Endrődi Sándor vitorlását az Endrődy Sándor költeményeivel — s miután úgy találta, hogy mindkettőnek szárnyai vannak, s miután fölfedezte, hogy a füredi esplanade épen olyan unalmas, mint a világ többi fasora: így szól Szalay Imréhez:

— Nézzük meg I. András király sírját, bámuljunk meg egy Árpád-kori építményt, ismerkedjünk meg a sekrestye kinceivel, hallgassuk meg a viszhangot, szedjünk kecskekörmököt és olvassuk el Ibrahim Aga levelét vitézlő Pisky István uramhoz. Imrének vendége valék, a mi nála annyit jelent, hogy minden bolondságra ráállott a mit szememszám kívánt.

Igy lett elhatározva a tihanyi kolostor meglátogatása.

A ki Füredről Tihanyba akar jutni, annak — ha egyenes irányt választ, valamely hajószerszámot kell fölhasználni. Vagy gőzöst, vagy dereglyét, vagy vitorlást, vagy szandolint. Mi a Márton gazda vitorlását választottuk.

Márton gazdát azért tartom fölemlítésre méltó

eseménynek, mert ő ezermester. Jókai regényhőst csinálta belőle; amolyan balatonvidéki »Tatrangi« Márton. Hajóját ő készítette sajátkezűleg; a vitorlát a felesége fonta-szította, az ács munkát maga végezte, a kötelzetet ő verte, s az iszkákákat ő kovácsolta.

A Márton gazda szerszáma két dologra különösen alkalmas.

Először arra, hogy követ hordjon Zalából Somogyba; másodsor arra, hogy homokot hozzon Somogyból a füredi parkösvényekre. Arra, hogy utasokat szállítson vele, sem Márton gazda nem gondolt soha, sem pediglen az utasok.

A legelső paszazsárok mi voltunk Imrével, s valószínűleg mi is leszünk az utolsók. Ambár ki tudja, — van a világon még olyan ember is, a kit Vadnay Károlynak fog nevezni a bámész utókor áhitatos kegyelete.

Irodalmunk e dicsó hajvivója ugyanis megemlékezett ezen kirándulásunkról.

Az eset úgy történt, hogy minket bizony egy kissé meghányt-vetett a vihar s a kaland — szerencsésen megjelent a lapokban.

Olyan ártatlanok voltunk Imrével együtt e »megjelenés«-ben, mint Vadnay a jó regényírásban. Hanem azért a »Fővárosi Lapok« jól reánk ütött, hogy miként merészelnék mi az ő ujdondásának híre és engedelme nélkül veszélyben lenni! Kétségkívül jogos felháborodás egy ujdondásztól.

Ezóta Imre barátomnak visket a zsebe. Nagy összegű fogadást akar ajánlani, ha Vadnay kész lesz ugyanezen hajón, fenékteher nélkül, szakadozott vitorlával, megrepesztett bordákkal, csepimadzaggal lekötözött árboccczal, egy Imre által válasz-

tandó időben áthajózáni Füredről Tihanyra. Ha tehát az ajánlat megtétetik, Vadnai ur bizonyára tartani fogja a fogadást, s így ő lesz a harmadik utas ebben az árnyékvilágban, a ki rábizza megunt életét a Márton gazda vitorlására.

Addig is, míg a Márton gazda hajóján végbenem világtörténeti eseménynek, a Vadnay ur által szenirozandó második és utolsó felvonásához érünk: kiáltunk el a tihanyi bércz tetején, hogy „Szalay Imre a zsidó sakterek kedvence!” A híres visszhang fáradtan verte vissza: „Szalay Imre a zsidó sakterek kedvence.”

Az eredménnyel meg voltam elégedve. Ezt a viszhangot jól betanította a tihanyi klérus; még a hazugságban is engedelmes.

Kiáltásommal nemcsak viszhangot csaltam ki a kolostorból, hanem egypár igen jóra való szerzetest is. Új »barát«-ainkat kézre vettük Imrével.

Neki a pinczester jutott, a kinek valamikor elfagyaltta óráját a Balaton hidege. E körülmény mindig nagy malheur egy pinczesternél, mert okot szolgáltat a legalaptalanabb gyanúsításokra. Nő hiszen lesz itt beszéd a filoxeráról, Kemény Gáborról, taninról, buquet-ről és dugványokról; lefejtésről, vizahályagról és ajnschlágról.

Nincsen borzasztóbb találkozás a vadállatoknak, mint mikor két szakember összekerül. Előbb fölemésztk egymást, azután fölemésztk az időt s végre fölemésztk tárgyukat.

Nekem történetesen a könyvtárnok jutott. Így kerültem ki a fölemésztk prózai halálát.

Mikor az ajtóhoz értünk, kétfelé vált a társaság. Ők lefelé mentek — a pinczébe; mi föl felé mentünk — a könyvtárba. Csak az oszon,

Garfield észak-amerikai volt Elnök megválasztása előtt kijelentette, hogy ha megválasztatik nem fogja megvárni, hogy kínaiak letelepülhessenek az Unio területén. Indokul azt hozván fel, hogy: *Salus rei publicae suprema lex esto*, az Unio boldogsága a legfőbb törvény. A kínai mellett az amerikai nép nem bír megélni, mert a kínai nép nagyon olcsón dolgozik és rosszul táplálkozik, az amerikai azon életmódot nem bírja ki. Azután a kínai nem olvad be az Unio nemzettségébe, hazafiúi érületet nem táplál, csak kizsákmányolja a helyzetet, s ha megszédte magát, visszamegy Chinába. Ez veszély az amerikaiakra nézve. Garfield a mit előre ígért meg is tette, s ime nem jutott eszébe senkinek, hogy lármát füssön, de a kínaiaknak maguknak sem, hogy az Unio ellen eget földet megmozditsanak, pedig a Chinai bizonyosan ér annyit, mint a mi zsidaink; s uramfia ha az emberbarátokat (?) halljuk, mint blosolják a scharscheletet szép szóért s jó pénzért, legalább is azt kellene hinni, hogy Magyarország legjobb, leghűbb, legtisztességesebb fia ellen irányult valamely mozgalomról van szó, s nem a zsidókról, a kik még nem is dolgoznak, mint a kínai, csak kizsákmányolják a helyzetet, a nemzettségbe nem olvadnak egy szóval phyloxeraí ennek a szegény országnak. No de hát azért a törvényhozás, hogy meggátolja, nehogy Magyarország zsidóországgá legyen, s a corpus juris helyett a *Schulchan Aruch* legyen a mi törvényünk.

Békekötés után.

A függetlenségi körben előfordult egyenetlenségek kiegyenlítették; ezt olvasuk a lapokból.

Miért is volt hát ez az egyenetlenség? talán a függetlenségi párt tagadta meg régi programját, s erre támadt a viszály az elvű elemek s a hittagadók között? Nem. Mindegyik fél, nyilvánosan tiltakozott is e feltevés ellen. S valóban, ha a szakadárak az „európaiak” — csak maradjunk addig ez elnevezésnél, míg az okvetetlen bekövetkező események igaz névre keresztelik őket, — nagy garral hirdették, hogy ők a függetlenségi párt programjában hangsúlyozni akarják s kiemelendőknek tartják a personal uniót, nem mondtak sem újat, sem olyat, a mi a párt programjában amugy is bent nem foglaltatnék. A függetlenségi párt törekvése ép oly törvényes, czélja valószínűsítéshez ép oly törvényes joga vagy, mint akár az uralgó kormány-pártnak a maga czéljaihoz; ez az 1867-iki kiegyezést fentartani, amaz azt megváltoztatni akarja, de midőn számtalanszor hangsúlyozta: s igaz szándékát kétségbevonni joga senkinek sincs, — hogy Magyarország függetlenségének elérésére csak törvényes eszközöket használ és használ, akkor e törekvés nemcsak ki nem zárja, sőt egyenesen befoglalja a personal uniót, mely nem más mint a dynastia kérdése.

nánál vettem észre, hogy az Imre praxisa többet ért az én theoriamnál.

Thaly Kálmán beszélt nekem, hogy a könyvtárban őrzik a Pisky István levelét 1589-ből? szólék kísérőmhöz.

Igen is kérem alásan, nálunk van a levél. Ibrahim basa írta Pisky Istvánhoz.

Nagyon leköteleznie, ha megmutatná.

A barát szíves volt, én kíváncsi voltam, s a hires levelet átolvastam egy párszor. Hej de kutya idők lehettek azok, mikor ezt a levelet szörnyű haragjában megírta a hatalmas török császár zászlós agája vitéz Pisky István uramnak, a ki abban az időben Tihany várának kapitánya volt.

A levél Koppányban van kelteve, és a haragsz török néhány udvariatlan kifejezésének elhagyásával ekként szól: (A czimzést nem bírja meg a mai papiros; hej pedig sokat meg bír az Szép Helenától — Zola Emilig! Mint látni való léleszen, a két vitéz összekocczanása egy paripa miatt történt, s az alábbi levél válaszul szolgál egy Pisky István által írott provokatív levélre.)

„Tán azt hitted, hogy én Konstantinápolyba mentem tetőled való féltében. Azért bestye... fia nekem ilyen levelet írtál. De bestye! Ha az jégem nem lett, mert énnekem nem írtál és énnekem tudtomra nem volt, hogy jégem kell megvívni: de immár most értem, hogy mi akarod.

Készen vagyok bestye... fi! Ezelőtt is kész voltam, de te nem voltál ember hozzá, hanem rossz... voltál! Azért ha holnap akarod, vagy holnapután akarod: én itt készen vagyok, valamikor te akarod.

Egy kosárba ketten megyünk be; sem tehozad magyar vitézek ne mehessenek, sem én hozzám

Az egyenetlenségre elég ok ez nem volt, de még látszatnak sem lehetett elég. Azt mondják tovább, hogy követelik, miként belügyi kérdésekben a párt a szabadelvű irányt kövesse.

No hát ez ismét oly tétel, melyen összeveszni nem lehet, mikor nem követte a párt a szabadelvű irányt? bizony alig tudnának erre ez urak megfelelni, hogy feleletükkel saját malmukra hajtsák a vizet.

Mindezért tehát nem kellett, nem lehetett egyenetlenkedni. Kivántak azonban ezentul még valamit, s ez nem kevesebb, mint hogy a kör oly fegyelmi szabályokat alkosson, melynélfogva azok, kik a többség határozatainak magukat alá nem vetik, a körből kizárhatók legyenek. Ha e kör mulatozásra, társas együtt létre alakult kör volna csupán, természetesen e ponthoz semmi szó-lásunk sem volna, de miután a képviselők köre politikai kör, melynek megállapodásai adják meg a párt jellegét, melynek megállapodásai az országházban kifejezést nyervén, a törvényhozásra lényeges befolyást gyakorolni vagynak hivatva, nem hallgathatunk ezen törekvéssel szemben, mely a jobbpárt szervezetének hasonlatosságára, belügyi kérdésekben uralni akarja feltétlenül a párt tagjainak nézetét s ez által azon bünt követi el, melyet a jobb pártnak annyiszor s joggal hányt szemére, hogy kényszeríti tagjait egyéni meggyőződésük, választóiknak adott szavuk, igéretük, szent fogadásuk ellen szavazni, cselekedni, úgy a mint a pártkör megköveteli.

S e körülmény az, mely bennünket nem valami nagy öröme gerjeszt, midőn az e midőn történt kiegyezésről olvasunk, sőt daczára a Halelujáknak daczára az obligát kibékülési banketteknek, kényszerít arra, hogy azon veszély daczára is miként szavunk elhangzik vagy az általános örömben tán egy ceppp ürmet is vegyít, kimondjuk nyíltan — mint azt mindég tesszük mindenkiel szemben — miként e törekvést nem csak nem helyeseljük, de kárhozzátjuk, mert e törekvésben a párt megfontására czélzó irány kifejlődését látjuk, s e törekvést a választók jogaiba ütközőnek kell ismernünk.

Mi képviselőket választottunk, hogy bennünket velünk közlött programjuk, úgy a mi kijelentett, megbeszélte irányunkhoz hiven képviseljenek, de nem választottuk meg azért, hogy bennünket uraljanak, sem azért, hogy uralmat tőrjenek, s ennek folytán saját nézetük, úgy a mi kívánataink ellen cselekedjenek.

Azért kijelentjük jó eleve, hogy fenn-

török vitézek ne jöhessenek. Mindadig vijjunk, hogy egyik a másikat kivégzi a világból!

Te hamis, hitetlen eb! azt írod, hogy nem volt árpám, mivel tartanom azt a lovat, s azért oda adtam teneked. Tudod bestye eb, hogy az a ló nem enyém volt, hanem az szegény Kassafér Oda basa pénzen vette volt az ő maga feje váltásáért; ugy vitte teneked.

Immár ha az lovat nem szeretted, miért hogy ő magát meg nem tartottad (t. i. Kassafér basát.) és a lovat hátra nem köldötted? Hazug, hitetlen fi! az én levelemben ha az Chivak lova vagy, tehát én tölem megvárd; ha pedig Chivak lova az én hit-levelemben nincsen: tehát én tölem azt ne kérjed. Ha szintén benne volna is te keresztény eb, addig neked nem adnám, meddig veled meg nem vinnám.

Ez levél látván te hitetlen eb és rossz bestye... fi, énnekem választot adj: mely órában és hól akarod, hogy megvijjunk? En is mindgyárast el-megyek.

Isten velem! Költ Koppányban 1589-ben. Az te nem barátod.

Ibrahim aga,

az hatalmas török császár zászlós agája. Endrédbé.

Megtörtént-e a bajvívás, az okmányokból kitudni nem lehet. Annyi azonban bizonyos, hogy Pisky István uramnak nem eshetett valami nagy baja — (ugy látszik akkor is voltak Hermann Ottó által kvalifikálandó Komjáthy-féle pisztolyok!) mert a későbbi évekről a könyvtár, Pisky István kapitánynak néhány gazdasági számadását is őrzí.

Az apátur szívesen fogadta látogatásunkat. A sonka puha, a bor erős, a katakomba sötét s a szakács fejkötés volt.

Gargon.

tartva mindenekelőtt s mindenekfelett pártunk egyedüli programját, minden törvényes eszközökkel Magyarország függetlenségére való törekvést, ezentul a függetlenségi párti képviselők körének határozatait, ohajtásait, ha azok nézetünkkel ellenkeznek, kötelezőnek de még irányadónak sem ismerjük el és azok ellen ép úgy, mintha bármely más oldalról keletkeztek volna, küzdünk a véleménysszabadság nevében, s népünk érdekében, sőt képviselőinktől egyenesen megkivánjuk, hogy elhatározásaikban csak saját igaz meggyőződésüket, s választóik ohajtását ismerjék törvénynek, s a körnek minden ezzel ellenkező törekvéseit utasítsák vissza, esetleg abból kilépve önállólag érvényesítsék jó szándékukat, tehetségüket.

Az az ut, melyet a függetlenségi párti képviselők egy része követni jónak lát nem a mi utunk, törekvéseink nem a mi törekvéseink, s ha mi egyszer ezt jónak, helyesnek, a nép igaz érdekével egyezőnek ismerjük, vissza nem fog riasztani bennünket annak követésétől, sem az, hogy illiberalisoknak neveznek, sem az, hogy a képviselő urak egynémelyikének tetszésével nem találkozunk.

Mi nem mondjuk azt, hogy Eötvös Károly ur nem balpárti csak azért, mert prófétajuk lett a zsidóknak, de viszont megköveteljük, hogy kétségbe ne vonassék függetlenségi igaz törekvésünk, habár tapasztalataink arra vezettek is, hogy a zsidó ne szeressük, hogy néptünk csapásának, függetlenségünk legnagyobb akadályának tartjuk, s kifogás érhesen bennünket, mert minden törvényes eszközzel ez akadály elhárítására törekedünk. —F—

Közügyek.

Hivatalos értesítés nyomán közöljük az idej ujonczozásra vonatkozólag, miszerint a felszólamlás és avatás Csurgón: márczius 1-től 3-ig, Nagy-Atádon 5-től 10-ig, Marczaliban: 12-től 17-ig, Lengyelötöbiban: 19-től 26-ig, Igalban: 28-tól 31-ig, Tabon: april 2-től 7-ig, Szigetvárott: ugyan april 2-től 7-ig, Kaposvárott a járást illetőleg: april 9-től 14-ig, Kaposvár városát illetőleg pedig april hó 16-ik napján fog megtartatni.

Somogy megye t. alispánja a Kaposvárott megüresült polgármesteri állásnak választás utján leendő betöltésére f. é. február hó 28-át tüzte ki.

HIREK.

— Hogyan lett Jeitelesből Jaj! vaj! geschreiteles. Tudvalevőleg a »Somogy« című helyi lapársunkat Roboz István ur szerkesztésében Jeiteles Herman adja ki. A »Somogy« eddig nagyon szórmentén bánt a Jebuseusokkal, miből aztán azok természetükben levő zsarnoki hajlamaik szerint azt fundálták ki, hogy a »Somogy« nem csak hogy nem szabad a zsidókat bántani, de tartozik minden zsidó hunczfutság dicsőítésére egy-egy ódát írni, mit poéta lévén a szerkesztője, könnyen meg is tehet. A »Somogy« meglehetősen meg is felelt a zsidó urak ebbeli várakozásának elannyira, hogy hasábszám hozta a dythirambokat az ő „erényeikről”, ha pedig valami nagyon szemtelen zsidóságot kellett védelmeznie a tisztelt „izraelita polgártárs” nevét csak petittel merte kiszedetni. Így történt, hogy nem régebén a Grünhut zsidó megsaktolta a feleségét, mely saktolást azért nem lehet elötvöködtetni, mert az az áldozat is koser volt, daczára a nagy Larment és Gesehresznek, melyet a Jebuseusok csaptak, Roboz ur is kénytelen volt a gyilkossági tényt lapjában igen egyszerűen a száraz tényállás alakjában előadni. Amde a Jeiteles nem azért lengyel zsidó, hogy eltúrje a goj szerkesztőnek a „zsidóság érdeke” elleni ebbeli merényletét, s feljogosítva érezte magát arra, hogy a gojt Roboz ur személyében formaliter lehordja, sőt becsületsértő kifejezésekkel illesse azért, mert hát mi köze ahoz a goj közönségnek, hogy egy telivér zsidó a feleségét is lesaktolja, kinek semmi büne sem volna, ha a ritualis gyakorlatot nem a maga koser, hanem a szomszéd tréfi feleségét követte volna el. Roboz ur azonban ezuttal legyőzte tulságos békeszerető természetét, s nem türte békén a vén fölpörös júdlirózását, hanem becsületsértésért beperelte a bíróságnál. Tinktue azonban a mozgalmat, melyet a társadalom mai nap-ság „tisztességes emberek harca a tisztességtelenek ellen” czim alatt oly sikerrel megindított, hogy a ka-

posvári
a mult
zsidók
bírói e
Psik G
uttal s
Ezek a
cias ha
zonsége
lent
kintve
hezen f
a bíró
mennel
fogják.
urat, ro
jutott
sakter
szerszá
sem, ső
Jebinek
wieder
tiger U
magyar
hogy :
Megma
hogy ő
jon meg
várható
azonban
miután
ritualis
gukkal,
mélyze
va, v é
s erőse
ebbeli
kül, me
ilyesmi
lett a
fülel
képen
a morá
laseánk
zsidó
régí ő
Agosto
rona u
munkál
tervek
teljesen
által 1
fizették
ner Ar
id. Cso
Ujváry
roly 2
50 kr.,
50 kr.,
50 kr.
2 frt 4
Károly
Ferenc
t. pénz
hivatal
hály gé
ton f. h
zett jót
nemis ő
tenni sz
nek, he
müsort
közrem
utolsó
dalesté
mert a
lommal
csak a
illeti t
góság
T. lap
mébe a
bok czi
nem-e
ledné
előzük
a „Vé
volt. É
vált ké
„Dal
nem fe
bírlat
érsítit
18-án
itt sen
ruhája
Csaldá
ok sem
feszült
ményét
Zsidó

posvári két Casino közül mindegyiknek alkalma volt a múlt napokban egy-egy tagot — kik egyébiránt zsidók — kicsapni: elgondolkozott azon, vajjon a bírói elégtétel elég elégtétel-e a sértésért, elment Psik Gyula és Szalay Károly urakhoz tanácsot, egyuttal segítséget kérni ügyében, előadva a tényállást. Ezek az urak aztán felvilágosították a különben harcias hangulatban levő szerkesztőt, hogy kiadója közönséges zsidó levél, becsülete védelmére a feljelentéssel eleget tett ugyan, de tekintve ellenfelének zsidó voltát, valódi elégtételt nehezen fog nyerni, mert a sértést a Jebuseus el fogja a bíró előtt tagadni és ezért azt határozták, hogy elmennek hozzá hárman, s a dolog iránt coramisálni fogják. El is mentek. Jeteles meglátván a három urat, rosszat kezdett sejtteni, színe elváltozott, eszébe jutott a doejlom minden réme, melyet ha mégis sakter késsel vívnának, de a pisztelest nem rituális szerszám, mely ellen nem igen használ még a kagal sem, sőt ha az sem sikerül, mi az egyszeri doejláló Jebinek, hogy: „Bald hab iach mich gebügt, bald wieder grajsz gemacht“ akkor bizony még a gewaltiger Utvös Károly ör sem segíthet: be sem várva a magyarán hozzá intézett kérdést, ijedtében elhebegte, hogy: „Jach bin a Deutscher versteh nix ungris.“ Megmagyarázta aztán neki Szalay ékes németességgel hogy ok azért jöttek, hogy számon kérjék tőle, vajjon mért sértette meg Roboz urat. Jeteles miként várható volt, eltagadta a sértést, mely tagadásának azonban írásban való kiadását már megtagadta; sőt miután látta, hogy az urak sem pisztelest, sem egyéb rituális czélokra alkalmatlan fegyvert sem hoztak magukkal, az időközben betolakodott bolti és nyomdász-mélyzet jerikoi hadának makkabeusi vitészségében bízva, vérszemet kapott (egyenlő a szemtelenséggel) s erősen kezdett jüdlizni a magyarság ellen; ebbeli bátorsága azonban nem marad büntetés nélkül, mert hát Psik Gyula sem azért Psik Gyula, hogy ilyesmit einézzen, s társainak élénk jóváhagyása mellett a szemtelenül jüdliző fölpöröst fülei és szakállánál fogva azonnal kelőképben meg is fenytette. Eddig van; most már csak a morált kell belőle levonni, mely abból áll, hogy lassanként a mi Hazánk népe elmondhatja: „a dj a zsidónak szállást, kiver a házadból.“

Gyógyszertárhelyiség változtatás. A város régi óhaja teljesezik, midőn Augustin Miklós Agoston ur, gyógyszerárát f. é. ápril hóban a Korona utcába Kohn Jakab-féle házba teszi át. A munkálatok már nagyban folynak, s a gyógytár a tervek szerint igen csinosan s a közönség igényeinek teljesen megfelelően rendeztetik be.

A kaposvári állandó műkedvelő társulat által 1882-ik évben tartott Szilveszterestélyén, felülfizették: Gróf Somsich József Ujlak 5 frt, Vodiáner Arnold P.-Berény 5 frt, Krátky János 5 frt, id. Csorba Ede 1 frt 40 kr., Nagy Lajos 50 kr., Ujváry Ferenc plébános 1 frt 20 kr., Szalay Károly 2 frt, Farkas Károly 50 kr., Hágelman Károly 50 kr., Chernel Gyula 4 frt 50 kr., Neubauer Gyula 50 kr., Kunfi Adolf 1 frt 50 kr., Veisz Rudolf 1 frt 50 kr., Babochay Kálmán 1 frt, Kemény Samu 2 frt 40 kr., Leposits Ignác 1 frt, Ihrig Károly Károly 50 kr., Spalényi kapitány 50 kr., Kelemen Ferenc 50 kr. Összesen 34 frt. Bereczk Sándor t. pénztárnok.

Eljegyzés. Szabó Antal n.-atádi telekkönyvi hivatalnok leányát, Rozinát eljegyezte Kerner Mihály gépész Kaposvárott.

A kaposvári iparos ifjuság dalárdája szombaton f. hó 17-én a „Korona“ vendéglő termében rendezett jótékonyczélú dalestélye csak részben sikerült, s nem is örvendett oly tömeges látogatásnak, mint az történni szokott. Figyelmébe ajánljuk tehát rendezőségnek, hogy jövő alkalommal óvakodjék attól, hogy másort változtasson az utolsó nap, s igyekezzék oly közreműködőket szerezni, kik lemondásukat nem az utolsó napon adják be, s jövőre ha ily rövid műsoru dalestélyt rendeznek, kössék össze táncmulatsággal, mert a fiatalság szereti kivenni a maga részét. Ez alkalommal a műsor megbírálásába nem bocsátkozunk, csak annyit jegyzünk meg, hogy különös elismerés illelt tisztelendő Szabó József urat, ki páratlan buzgósággal s kitartással tanítja be az ének darabokat. T. lapjársunk a Somogy referensének pedig figyelmebe ajánljuk, hogy írja le jobban az előadott darabok zimeit, nehogy kísértetbe jöjjen az olvasó vajjon nem-e más dalestélyről szól-e bírálat, s ha netán elfeledné a jövő számban helyre hozni hibáit, hát meg-előzzük; ugyanis a sikerült ének darabok egyike nem a „Vén betyár“, hanem a „Vén bogár“ című volt. És a lakoma alkalmával a Derbics tag által szavalt költemény zime nem „Hol a czárház“, hanem „Dal a czárról“ volt. Végül pedig a dalestély nem felolvasással volt egybekötve, mint azt alább a bírálat is mondja hanem csak szavallatokkal.

Jád községben, mint szerkesztőségünket értesítik, Varju Ferenczné Szijártó Erzse folyó hó 18-án eltűnt. Állítólag hazulról Hetesre távozott, de itt senki sem látta; otthon pedig csak a köznapi ruhája hiányzik, amiben sehova sem szokott menni. Családi cselete boldog volt, így öngyilkosságra semmi ok sem vezethette. Nagy az igaztottság Jádon, s feszülten várják a már megindított vizsgálat eredményét.

Arról értesítenek bennünket hogy Jeteles Zsidó nyomdász Krátky János segítségével „Nép-

zászló“ cím alatt lapot szándékozik kiadni. Majd bővebben szólunk hozzá, ha csakugyan megjelentetik az újságot, most csak figyelmeztetjük a közönséget ezen új Saktervállalatra.

Aigner Ignác a lengyeltóti társas élet egyik fő előmozdítója, a lengyeltóti főbb utcák ki-világításának lehetővé tételére műkedvelők közre-működése mellett febr. 24-én a nagyvendéglő ter-mében előadást rendez, mely alkalommal Szigligeti Ede „Egy szekrény rejtelme“ című színműve fog előadatni. Flóadás után 60c is lesz. Számozott hely ára 80 kr. Földszint 10c kr.

Eljegyzés mint nekünk Ns.-Dédről írják: Kulcsár Viktor köztiszteltben álló fiatal bir-tokos a 44. gyalog ezredbeli tartalékos, ki Bosznia Hercegovina és Novibazár elleni hadjáratban részt vett, folyó évi február hó 17-én tartotta kézfogóját ifj. Jakabb József szinte ns.-déli közbirtokos ha-jadon leányával Terézszel. Sok szerencsét kívá-nunk az új párnak.

Hogy csinálódik a Rebach? Sipos János galosfai polgár elment a kaposvári vásárra január 15-én azon szándékkal, hogy tehenet vásárol, ter-mészetesen magával vitte a tehén árába szánt megkuporgatott pénzét is. Van azonban a zsidók-nak egy faja, mely a vásári és bucsui sokadal-makra összesereglegő polgárok megcsalása, befónása és minden furfanggal való megkárosítása útján ke-resi a minden zsidó életcélját képező rebachot, kik közül kettő megsejtette, hogy a fentnevezett polgártársnál pénz van, s azonnal ki is fundálták a módot, miként lehetne a szegény ember megku-porgatott fillereiből zsidó rebachot csinálni. Közre fogták ugyanis az embert, s nagy titokban elmon-dották neki, hogy a napokban a Freystadtler 200 frt áru aranyat elvesztett, mit ők ketten megtalá-láltak; most azonban a vásárbán nem mernek rajta vá-sálni, azért ők azt a szentjakabi embert szeretnék megtalálni, ki a multkor aranyakat akart vásár-la-ni, az most szerencsés ember lenne, mert ők a 200 frt ára aranyat olesón odaadnák neki. A sze-gény embert elcsábította a gazbeszéd, a megmutogatott arany fénye s a kilátásba helyezett nagy nyereség, oda nyilatkozott, hogy az aranyakat ő is hajlandó volna megvásárlani. A zsidók látva a ra-vasz furfang hatását, elhitták a szegény embert a téglavetőhöz, félreeső helyre, mert az „üzletet“, miként mondották, — a vásárbán nem lehet meg-csinálni, s ott hosszas alkudozás után sem akartak abba beleegyezni, hogy a polgár 30 frtjéért oda-adják a talált aranyakat, többet követeltek. A pol-gár azonban nem akart többet adni, s azzal fenye-gette a zsidókat, hogy feljenti őket, ha 30 frtéért nem adják az aranyakat, mire az „üzlet“ meg-kötöttet s a szegény ember valódi jó 30 frt ban-kójáért kapott fényes — tantszokat. Vél aranyait nagy sietséggel eltette a tarisznyába, s örült a jól sikerült alkunak, melynek hasznosságáról való hitét még az is megerősítette benne, hogy a zsidók sokat alkudtak vele és csak fenyegetésére ad-ták oda az aranyakat 30 frtéért. Nem is sokat idő-zött a vásárbán, hanem az örömtől hajtva, rózsás tervekkel foglalkozva ballagott haza, hol a dolgot azonnal közölte feleségével is, hogy legyen része az örömben eléte párjának is. Hanem az öröm nem sokára örömmé változott, mert midőn az aranyak fényében való gyönyörűséggel megtellett a házaspár, s az azokban való gyönyörködésben másokat is ré-szesíteni kívánt, felvilágosították őket, hogy ara-nyaik hamisak, maguk pedig a zsi-dó hunczfutság áldozatai. A zsidók-nak persze se hírük se hamvuk, s így a tantszok fényénél Sipos János polgártárs feleségével elmél-kedhetnek a zsidó iránti bizalom hasznán.

Olvasóinkhoz!

Dömény József úrtól következő levelet kap-tuk: „Nagyon tisztelt Uram! az általam megindí-tott Népfutárt a 3-ik számbál be kellett szün-tetnem.... arra a gondolatra jöttem, hogy amit a lap megindításakor célul tűztem ki ma-gam elé, a népre hatást, azt lapja útján is elérhetem, ha szíves leend lapjában helyt adni cikkeimnek.... Lapjának munkatár-sai közé pedig bizton számíthat ezen-túlra. Tisztelettel maradtam őszinte hive Dö-mény József.“ Tehát a „Népfutár“ a megyebeli ötödik lap rövid pályafutás után megszűnt. Pedig a Népfutár szerkesztője ismert jó nevű író, mun-katársai között sok tehetséges író üdvözölhetett, tartalma válogatott művekből állott — de kifeje-zett irányában tisztán a népre támaszkodott. A magyar nép pedig szeret olvasni, tanulni, rá is fér egy kis oktatás különösen gazdasági dolgaiban — de az oktatást megfizetni nem szereti, s az ujság, mely a népkutatására van szárván, csak a kiadó áldozat készsége-vel állhat fenn csupán, mert a nép, ha méltányolja is a vele való bánás fáradságát, ezt praenunratio alakjában meg nem fizeti. De mindez nem ok arra, hogy aki lelkesül a nép érdekeiért, az ne hozza meg neki a munka áldozatát, mely áldo-zat, hisszük megfogja teremni a jó gyümölcsöt, hogy a magyar nép a jó olvasmányok ál-tal fel fog világosodni, s azok munkáját,

áldozatát, kik érte érdekében cselekesznek méltá-nyolni is fogja tudni. Már is alapos okunk van hinni e reményünk teljesültét, mert lapunk olvasó közönségében tekintélyes számot tesz azon fölmivelő és iparos közönség, melyeket legpontosabb előfizetőink között üdvözlünk, minek okát főképp abban látjuk, hogy lapunk iránya, a politikai és társadalmi kér-dések megítélésében a nép javának és érdekének megfelel, s midőn éppen a nép köréből nyerjük naponként olvasó közönségünk száporodásának nagyobb részét hisszük, hogy megyénk-ben közel az idő, midőn egy kizárólag a nép számára, nép nyelvén írott lap, minőnek Dömény ur tervezte lapját — ha az meg-felelő társadalmi és politikai tartalommal jelenik meg — a nép előfizetéseivel is meg fog élni. De még ez idő nincs itt, s éppen azért kell munkálkodni annak mielőbbi elerkeztén, s mi kik ez idő eljövételét örömmel várjuk, úgy véljük azt elősegíteni, hogy a „Népjog“-ban rendes rovatot nyitunk, mely kizárólag a ma-gyar földmivelő és iparos nép számára fog annak nyelvén közleményeket hozni. Őszinte örömmel üdvözljük ennél fogva jeles új munkatársunkat, Dömény József ur személyében, ki-nek azon munkájával nyitjuk meg új rovatunkat, melyet a »Népfutár« számára megirt, s most, mint rendes munkatársunk rendelkezésünkre bocsátott. Dömény ur irói, politikai egyénisége garantiát nyújt ugy olvasó közönségünknek, mint magunknak, hogy benne a „Népjog“ jeles munkatársát a közelet pe-dig a hirlap irói téren hasznos és tehetséges mun-kást nyert. Mindazokat pedig, kiket a nép és így a haza művelődésének érdeke lelkesít, kik közvetlen a nép közt élve annak ügyét, baját, szokását, éré-nyeit, hibáit ismerik s magukban azokon segíteni, enyhíteni, nemesíteni, ápolni akaratot és tehetséget éreznek, legyenek e szent ügyben segítségünkre, vegyenek részt e munkában, hogy a bizton bekö-vetkező siker örömeben is jogosan osztozhassanak.

Bizalmas beszélgetések a néphez.

I.

Nem tudom miért, de úgy örül a magyar em-ber annak, ha gyermekét nőni látja, s ha csak egy keveset tud tenni az, már oda veszi maga mellé, s viszi őt a mezőre, s még ő szánt, az a szegény kis gyermek ott megy a barázdákon, a tinók előtt; — mert hát tanulatlank még azok, nem tudnak egy nyomon járni... és azután ott ballag a szegény kis fiu — néha leány is — naphosszant a tinók előtt... a tanító pedig az iskolában jegyzi a mulasz-tást, mert hát úgy dictálja azt a törvényt, mit az urak hoztak jó szándékból bizonyosan, de nem azért, hogy az végre is legyen hajtvá. — Mikor azután haza megy a földmives ember, eldicsekedik az any-juknak, hogy a Jánoska ugyancsak nagy dolgot vitt ma véghez, — mennyi hasznát vette már neki ott a mezőn — a tinók előtt.

Pedig ha igazán lelken feküdne gyermekének jövője: úgy nem örülne, de inkább szomorkodni kel-lene neki azon, hogy Jánoska ma megint egy napot mulasztott, s nem a haszonról, de a kárrol kellene néki beszélni az anyjuk előtt: — mert hát kárt szenvedett annak a gyermeknek a lelke — meg lehet olyan kárt — a mit idővel búsan fog megérezni. Elmaradt az iskolából, s a tanulásban azoktól, kik ott voltak. Bizony a tanító nem kezdheti egy két elmaradt gyermek miatt a tanítást újra, neki ki van tűzv, hogy mindennap mennyire haladjon, és a ki ott van rendezve, az halad is, a ki nincsen ott az el-marad szépen. Éppen a számvetést tanítják. Nagy szüksége van erre a mai időben mindenkinek, mi-kor az egész élet csupa számításból áll. Mikor a szántás el van végezve, akkor azután megint felmegy a gyerek az iskolába; de mert 3, 4, napon át nem volt ott, most már csak úgy néz mikor a tanító a többiekkel gyakorolja azt, a mit előtte való napokon tanított. Nem is lesz aztán a Jánoskából soha jó számoló gyerek, s ha felnő, és a maga gazdája lesz megcsalja azt bárki is, a kit lelke, épen rávisz. Persze akkor már resteli a dolgot a fiu, — talán az apa is, — de már késő.

Had mondjak csak el egy egyszerű, de igá-zán megtörtént, és ha akarjuk ugy tanuságos dolgot. Van itt a mi falunkban, néhány zsidó, vagy ha jobban tetszik a név izraelita, kik nagy áldozatok-kal egy tanítót tartanak azon 7—8 gyermek mellett is, kik abban a korban vannak, hogy iskolába jár-nak, s kik aztán egy-egy gyerektől fizetnek annak a tanítónak annyit, hogy ha egy magyar gyerektől annyit merne kérni valamelyik tanító, hát bizony annak a szemekőre nevetne annak a fiúnak az apja, s is is ajánlaná lelkét annak tanítónak oda, hol az ördögök csikorgatják fogaikat.

Történt egyszer, hogy egy szép tavaszi napon, mikor a bodzafa virágját hozza ki, látom a szom-szédban lakó szegény zsidót — a hon ni — már megint kiszaladt a számon a szó — tehát legyen izraelita... látom, hogy egypár magyar gyerekekkel alkudozik valami fölött, hogy az alku megett kötvé, onnan tudtam meg, mert a gyermekek nagy öröm-mel szedőzködtek fel kocsjára. Megkérdeztem a szomszédot, hogy mit akar a gyermekekkel? Hát

kérem alásan — így szolt az — itt a szomszéd pusztán igen sok szép bodzavirág van, oda viszem ki őket, hogy szedjenek bodza virágot, kap mindenik gyerek 20 krt ezért.

Hát annak a szegény zsidónak — a kinek bizony nem igen kedves, és könnyű dolog egy napra háromszor húsz, azaz hatvan krt fizetni — három olyan gyermeke van, a kik iskolába járnak, és tudnának szinte bodzavirágot szedni. És mégis az a szegény zsidó nem azokat vitte el, nem fogta otthon egyiket sem az iskolából, hadd tanuljanak azok, nagy szükségök lesz rá az életben, de elvitt magával három magyar gyereket, a kiknek szintén az iskolában kellett volna lenniök e napon.

Képzelem az örömet, mikor aztán este haza értek, s mutatták, vagy át is adták a gyermekek a 20 krt édes anyjuknak, s szinte hallom mennyire dicsérte a Jánoskát az anyjuk az apjuk előtt... Hanem én — akár tetszik édes jó magyarom akár nem — már csak a mellett maradok, hogy az a szegény zsidó gyerek nyelt ma is, a ki az iskolában volt, és tanult, a három magyar gyerek megvesztett... és bizonyosan többet mint a mennyit az a 20 kr ért.

Hát most már ellenségednek tartom édes jó magyarom azt a borjut, tinót is a minék a kedvéért elmarad fiad az iskolából... és azt mondom, hogy az iskolából való elmaradás miatt több kárt vall az a gyerek lelkében, mint a mennyit az a két tinó ér még ökor korában is.

Mégis éri majd ezt a kárt ember korában, s talán okul is majd érte valakit, a ki már akkor meglehet oda kin a temetőben pihen szép csendesen, s bizony nem tud segíteni fiának a tanulatlanság miatt esett baján és kárán!

D. J.

Gazdászat ipar és kereskedelem.

Somogy megye gazdasági egyesületének alólt bizottsága ezennel tisztelettel tudatja, miszerint az általa Kaposvárott rendezendő lóárverés folyó 1883. év márczius 29-én reggeli 8 órakor kezdődik, és a szükséghez képest 30-án folytatottik.

Ezen árverés célja a vevő közönséget a tenyésztőkkel közvetlen érintkezésbe hozni és ez által, egyrészt az e vidéken tenyésztett kitünő lóanyag számára jobb piacot létesíteni, másrészt a vevőket lehetőleg költségtől és fáradságtól menteni.

Lakásokról és ellátásról több jó vendéglőben van gondoskodva. Az egylet tisztviselői az érkezőket az árverés előtti napokon a kaposvári pályaudvarban fogják várni.

Az elmúlt években elért siker által bátorítva és tekintettel az eladásra szánt lovaknak ez idén a súlyosított bejelentési feltételek folytán várható még jobb minőségére, bátorodunk az érdekelt közönséget ezen árverésre tisztelettel meghívni.

A bejelentett lovak részletes jegyzékét márczius elején adjuk ki, melyet kívánatra lesz sze-

rencsénk bérmentve megküldeni. Az alulirt bizottság szívesen szolgál bővebb felvilágosítással, mely iránt Freystädter Vilmos urhoz méltóztassék fordulni Kaposvárra.

Kaposvár 1883. Február havában.

A bizottság: Somssich Andor, elnök, Bárány Dénes, Beck Béla, Boronkay Károly, Bosnyák Gusztáv, Botkai Antal, Döry Lajos, ifj. Egedy Sándor, Freystädter Vilmos, Hencz László, Horu Ferencz, Jankovich Elemér, Jankovich Gyula, Jankovich Tivadar, Jeszenszky Imre, Inkey István, Kacskovits Sándor, Kacskovits Zoltán, Király István (állatorvos), Kund Jenő, Makfalvy Géza, Malanotti Jenő, Márffy Béla, Márffy Emil, Márffy József, Peer Mátyás, Richnyovszky Mihály, Roboz István, grf. Somssich Adolf, id. grf. Somssich Imre, grf. Széchenyi Géza, ifj. grf. Széchenyi Imre, grf. Széchenyi Pál, Tallian Andor, Varga Béla, Vasdinnyi Béla, Véssey Mihály, Véssey Sándor, Wachsmann Leo (állatorvos.)

Szerkesztésért felelős:

Szalay Károly.

HIRDETÉSEK.

1883. szám. tkvi. 1882.

Árverési hirdetmény.

A szigetvári kir. jbiróság mint tkvi hatóság részéről közhírré tétetik, hogy Barla Szabó Istvánné végrehajtható Agoston István végrehajtást szenvedő ellen 80 frt o. é. s járuléka iránti végrehajtási ügyben végrehajtást szenvedőnek az n.-dobszai 118. sztkjvben lévő 1/4 kültelekből álló 963 frta becsült s az ottani 143. sztkjvben lévő 45 hrsz. ház feléből álló 296 frta becsült ingatlan az 1883. évi május hó 18-ik napján d. e. 9 órakor N. Dobszán a községbíró házában megartandó nyilvános árverésen becsíron alul is eladani fog.

Kikiáltási ár a fentebb kitett becsár.

Árverezni kívánók tartoznak az ingatlan becsárának 10%-át o. é. készpénzben, vagy ovadékképes papírban a kiküldött kezéhez letenni.

Vevő köteles a vételért 3 egyenlő részletben és pedig az első az árverés jogerőre emelkedésétől számított 1 hónap alatt, a másodikat ugyanazon naptól számított 3 hónap alatt, a harmadikat szintén ugyanazon naptól számított 5 hónap alatt a szigetvári m. kir. adóhivatalnál lefizetni.

Az ezen árverési hirdetmény kibocsátásával egyidejűleg megállapított árverési feltételek az alólt hatóságnál telekkönyvi hivatalban a hivatalos órák alatt és N.-Dobsza község előjáróságánál megtekinthetők.

Kelt Szigetvárott, a kir. jbiróság mint tkvi hatóságnál 1882. évi december hó 6-ik napján.

Zsiga, kir. aljbíró.

1511. szám tkvi. 1882.

Árverési hirdetmény.

A szigetvári kir. jbiróság mint tkvi hatóság részéről közhírré tétetik, hogy Somogy megye árvtára végrehajtható Szenté Dániel végrehajtást szenvedő ellen 70 frt s járuléka iránti végrehajtási ügyben végrehajtást szenvedőnek a gy. melléki 1. sztkjvben A + 1. hrszám és 102 hrszám ingatlan s tartozékaival 485 frta becsült ingatlan az 1883. évi május hó 19-ik napján délelőlt 9 órakor megtartandó nyilvános árverésen becsíron alul is eladani fog.

Kikiáltási ár a fentebb kitett becsár.

Árverezni kívánók tartoznak az ingatlan becsárának 10%-át o. é. készpénzben vagy ovadékképes papírban a kiküldött kezéhez letenni.

Vevő köteles a vételért 3 egyenlő részletben és pedig az első az árverés jogerőre emelkedésétől számított 30 nap alatt a másodikat ugyan azon naptól számított 60 nap alatt, a harmadikat szintén ugyanazon naptól számított 90 nap alatt a szigetvári m. kir. adóhivatalnál lefizetni.

Az ezen árverési hirdetmény kibocsátásával egyidejűleg megállapított árverési feltételek az alólt tkvi hatóságnál a hivatalos órák alatt nem külömben Gy.-Mellék község előjáróságánál megtekinthetők.

Kelt Szigetvárott, a kir. jbiróság mint tkvi hatóságnál 1882. évi november hó 27-én.

Gruber, kir. jbiró.

Bladó

Saárdon két jó karban levő tíz löerejű cséplőgép; bővebb felvilágosítást ad SKVARCZ FERENCZ kasznár Saárdon.

3-1 105

Kerestetik

megvételre 4-6 hold szántóföld és 2 hold kaszáló, a szántóföld lehetőleg a cser vagy szerdahelyi út körül legyen. Értekezhetni a volt Madarász-féle szőlőben, Kaposvárott.

Van szerencsénk, a nagyérdemű közönség becses tudomására hozni, hogy FUCHSL ZSIGMOND úrtól Kaposvárott eddig fennállott

főlk-főügynökségünket

elvontuk, minélfogva az biztosítások felvételére társaságunk részére jogosítva többé nincsen.

Az első magy ált. biztosító-társaság főügynöksége Sopronban.

Köhögés, rekedtség, mell- és gyomorhaj ellen
valamint legjobb erősítőszerrül bizonyult lábadozóknak bármily betegség után

HOFF JÁNOS
maláta-kivonat - egészségi - söre

Hoff János koncentrált maláta-kivonata. Hoff János maláta-csokoládé.

HOFF JÁNOS maláta-mellcukorkák.

58-szor kitüntetve.

Köszönő iratok:

Tekintetes ur!
Az igazsághoz híven tudósítom a maláta-sör és maláta-chokoládé gyógyerejéről: Anyám, ki évek óta erőtlenségben, valamint gyomor és mellbajban szenvedett, 7 és fél hónap naponként 3-szor használta az ön maláta-sörét és este egy csésze maláta-csokoládét ivott, és most anyám annyira egészséges, hogy 78 éves kora daczára a gazdaságot vezeti. Szíveskedjék ismét 58 palack maláta-sört, 6 és fél kilo chokoládét és 10 zacskó maláta-mellcukorkát küldeni. Öröklék hállás

Bécs, 1881. dec. 13.

Radolnizki S., főbíró, mint fürdővendég e. l. sz. Egerben szept. 11.
Dr. Löff, törzsorvos.
Dr. Perias, főtörzsorvos.

Somogy megyei főraktára: BABOCHAY KÁLMÁN gyógyszerész Kaposvárott. továbbá AUGUSZTIN ÁGOSTON gyógyszerész és LAJPCZIG ANTAL uraknál.

Laptulajdonos és kiadó SZALAY IMRE

Kaposvárott, 1883. Nyomatott ifj. Hágelman Károly könyvnyomdájában.

Sze... Kapos... ide küld... illo... Megj... E... Egész... Fél év... Negye... Ház... könyvke... hi... dóság... kezül... Hogy... fővár... falusi... zott... Azon... jobba... volt... excell... dicsér... járól... annyi... gyüle... telen... ján... letbel... tartot... előfiz... vastál... azt sé... ság... idylli... A nép... pot... hatlan... ról... b i z t... v a t v... t és é... k o r o... Nem... ébren... lapokr... asszon... nyelm... tását... ryfeus... átérez... tolmác... tottak... lap le... A rege... latára... kintelje... ne jutt... titkos... lasztja... hogy a... megold... az örök... A... a jelen... az embe... ronázta... testtel... gnykac... tövises... M... ragyokr... keretéb... és győ... közül... vész ki... E... Aristop... élcz az... leme, a